

Koreografen och Musiken

Man kan inte tala om Gun Lunds omfattande konstnärliga verksamhet utan att nämna hennes förhållande till musiken. Nutida koreografi använder sig i stor omfattning av nyskapad musik eller nutida konstmusik i bred bemärkelse.

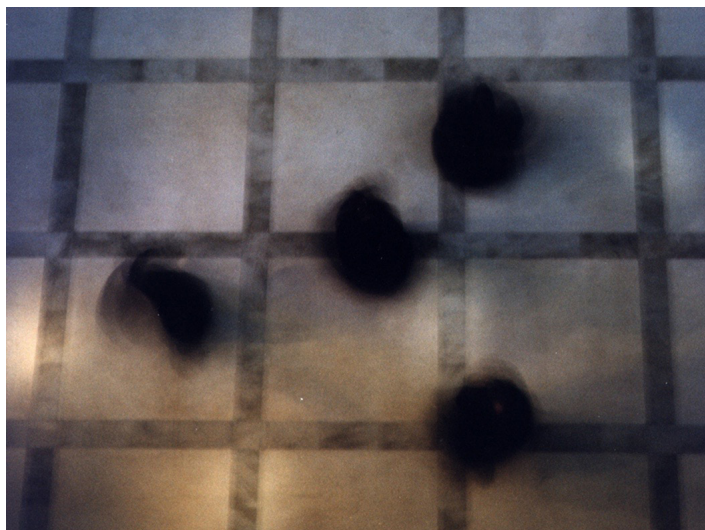
Gun Lunds musikaliska intresse och musikalitet är också genuint, hon spelar nästan dagligen piano och har tidigare sjungit bl a i Domkyrkokören i Göteborg. Hennes musikaliska resa har lett henne såväl till modernismens klassiker, den nutida konstmusiken som djärva experiment. Denna essä gör dock inte anspråk på att vara heltäckande.

Sambandet mellan musik, musikalitet och koreografi är uppenbart inom den klassiska baletten där musik och rörelse ofta löper parallellt. Med moderniteten och inte minst det samarbete som uppstod mellan kompositören **John Cage**, koreografen **Merce Cunningham** och bildkonstnären **Robert Rauschenberg** presenteras ett nytt förhållningssätt, där de olika konstformerna står självständiga, men framförs i ett gemensamt verk. Som åskådare läser man dock fortfarande av de slumpmässiga händelser som sammanfaller - en rörelse tolkas ofta som beroende av ett visst ljuduttryck eller skeende även om det inte är planerat.

Gun Lunds förhållningssätt till musiken kännetecknas, liksom hennes koreografier, snarare av ett flöde än något relaterat till en fast rytmik. Det är sammantaget mer komplext, präglad av nyfikenhet och lust att utforska.

Därmed inte sagt att rytm saknas eller är utan betydelse - **I mellanrummet (1992)** innehåller en femtakt skapad av Jonny Axelsson o John Teglgård och framkallar ett intensivt räknande hos dansarna och kräver stort kunnande.

Man kan tala om en dynamisk relation, som ibland är medvetet och djärvt frikopplad från "ackompanjemang". Flödet i rörelsen är centralt snarare än att uppnå vissa positioner eller dramatiska uttryck. Ett utmärkt exempel på detta är verket **Myon-spin**, som skapades för Kungliga Tekniska Högskolan i Stockholm. **Marie Samuelsson** hade skapat ett spännande glest stycke byggt på de olika material som skulpturen av initiativtagaren **Monica Sand** skapat (denna skulptur innehöll också en text av **Maria Küchen**). Samuelssons stycke byggde på stokastiska (slumpmässiga) variabler. Koreografen insåg dock snabbt att det blev alltför lätt för dansarna att "lägga sig på" musiken och låta den styra tempo och rytm i rörelsen. Lösningen på detta var att låta dansarna öva till **Steve Reichs** flöden, medan hon själv lyssnade till ljudfilen, som skulle användas under föreställningen. Steve Reich har varit en ständig följeslagare under lång tid, som musik för uppvärmning, rörelseutforskning eller inspiration.

Myonspin Musik Marie Samuelsson

En spännande musikscen i Göteborg på 1980-talet

Under 1980-talet, när Gun Lund verkade inom dansgruppen Rubicon och på Unga Atalante i Göteborg, fanns det en spännande nutida musikscen - samarbetet med musiker och kompositörer på Musikhögskolan var naturligt. På musikscenen fanns t ex skivbolaget Radium, drivet av **Carl-Michael von Hauswolff** och **Erik Pauser** som gav ut Union Carbide, Cortex m fl.

Koreografen kom under denna period att etablera ett nära konstnärligt samarbete med slagverkaren **Jonny Axelsson** och elektroakustikern, senare noise-legendaren **Zbigniew Karkowski**. (1958 - 2013) Här fanns också flera konstellationer, som skapade och framförde musik till Rubicons utomhusföreställningar bl a som **Texas Instruments** med **Jean-Louis Huhta**, **Zbigniew Karkowski**, **Johan Söderberg** och **Carin Westman**, och som **Mental Hackers**.

Zbigniew Karkowski (1958 - 2013)

Zbigniew Karkowski skapade två monumentala verk till dansföreställningar, musiken till **I Gudars Skymning (1989)** tillsammans med slagverkarna **Jonny Axelsson** och **Johan Söderberg** och **I sinom tid (1990)**. Den senare inleds och avslutas med en av koreografen beställd orgelpunkt, där publiken omsluten av ett kompakt mörker och beledsagad av en sten i handen försätts i ett tidlöst tillstånd. Verket är oerhört kraftfullt och pekar framåt mot kompositörens vidare utveckling inom noise-fältet. Musiken kommer vi att få höra på scenen i slutet av 2023, då med en koreografisk re-mix av *koreografen*. Musiken finns även utgiven som vinyl med titeln Uexkull på labeln Anckarström 1991.

Musiken har senare använts av den japansk-österrikiska koreografen **Akemi Takeya** 2001 i Black Honey Drops, vilket jag blev medveten om när jag av en tillfällighet hamnade på en frigruppsscen i Wien detta år.

I **Gudars skymning** innehåller bl a ljud från nordafrikanska syrsor som införskaffats på Ircam i Paris, men kombinationen slagverk och elektronik skapar också en stark känsla av både dåtid och nutid. Karkowski är vi ett tillfälle under repetitionerna missnöjd med ljudutrustningen, då han uppfattar ett bi-ljud. Hyrfirman skickar personal och konstaterar så småningom att det är vinden och havet som påverkar. Då ler kompositören över det oväntade men betydelsefulla tillägget i soundet.

I Gudars skymning Jonny Axelsson, Per Ekblad slagverk

Ett tidigt exempel på koreografens samarbete med **slagverkaren och kompositören Jonny Axelsson** är **"Kan dinsky - så kan jag!" (1991)**, som innehöll mer "traditionell" konstmusik av såväl Fredric Rzewski (för blomkrukor) som Iannis Xenakis (Psappha) - en föreställning som blandar text, musik och dans. Axelsson har genom åren varit en återkommande musikalisk samarbetspartner och stått på scenen ihop vid åtskilliga tillfällen, (mer nedan)

Förhållandet mellan olika konstformer

Gun Lund refererar ofta till det gemensamma ursprunget för musik, dans och teater i det gamla Grekland - Grekiskans begrepp *mousikē* ('musernas konst') innefattade även dans och poesi, en helhet. Denna förståelse för historien bidrar till att koreografen omfamnar en helhetssyn på det sceniska verket, men hon gör det utifrån en ömsesidig respekt för de ingående konstnärernas kunnande och integritet.

Mest konsekvent framstår detta i **Xenakis sin Xenakis - Dansen möter Musiken (1993)**, ett projekt i Rikskonserters regi. Tillsammans med **Trio des Lyres, Chrichan Larson, cello, Anna Lindal, violin och Nils-Erik Sparf, viola** samt **Jonny Axelsson, slagverk** skapas en scenisk konsert, där dansen utgör en slags kontrapunkt och talar i tystnaden.

Begreppet scenisk konsert har senare använts i många sammanhang, men koreografen menar specifikt att det måste finnas en medvetenhet i konsertsituationen, som omfattar mer än själva det musikaliska framförandet. Hon har också många gånger uttryckt det "problematiska" eller snarare det speciella med att placera musiker på scenen. Dessa kräver ofta extra ljus och deras rörelsemönster är väldigt funktionellt och kraftfullt något som tenderar att dra blicken från annat som händer i samma rum.

Musikerna på scenen

I **Linea**, ett samarbete med **Gageego! (2015)** byggt kring **Lucio Berios** musik - som ursprungligen skrevs för dans - väljer hon medvetet att placera de fyra musikerna, två slagverkare och två pianister, i var sitt hörn av lokalen vid sidan av publiken med en öppen fyrkantig spelplats för dansarna i mitten. Musikerna och deras aktion kan överblickas och naturligtvis höras, men blickens fokus ligger på rörelsen och koreografin och det skapas en balans mellan konstformerna. I föreställningen ingick också **Victor Varelas** fristående fortsättning **Linear Dances**.

The Gothenburg Combo

DN:s recensent Martin Nyström uttrycker i en recension betydelsen av detta förhållningssätt när han skriver om "Sketches of the World - The Seven Continents" (2015), Gun Lunds samarbete med The Gothenburg Combo.

"De båda gitarristerna David Hansson och Thomas Hansy medverkar också dynamiskt på scenen med de fyra dansarna. Gitarren ... blir här inte bara röst utan också kropp i den vackra iscensättningen. Och koreografin är föredömligt stram, man kommer stundtals att tänka på Birgit Åkesson och Merce Cunningham, för att inte ställa sig i vägen för de "historier" som berättas i musiken."

Existentiellt betydelsefull musik - Ákos Rózmán

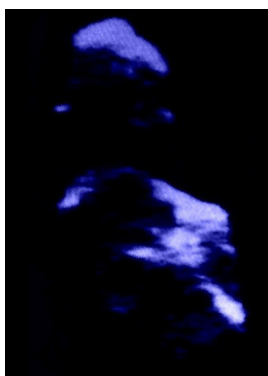
Under 1990-talet sker ett mycket betydelsefullt möte mellan kompositören **Ákos Rózmán (1939 - 2005)** och koreografen Gun Lund (1943 -)

Ordföranden i Levande musik, Björn Billing vill se ett framförande av Ákos Rózmáns **Images of Dream and Death - Bilder inför drömmen och döden ***, en presentation som är mer än två högtalarpelare i en salong. Framförandet skall ske i samband med FST (Föreningen Svenska Tonsättare) 75års-jubileum. Uppgiften kräver en konsekvent scenisk lösning, som ger del III av Rózmáns verk en reell andlig och existentiell upplevelse.

* framförandet sker **1994**

Koreografen beskriver Rózmáns verk som ett oändligt hav av ljudvågor, flöden och händelser, som kommer närmare ytan för att sedan sjunka undan och försvinna ut i det stora andliga flödet. Kompositionen förflyttar lyssnaren rent fysiskt mellan olika nivåer. Det är existentiellt betydelsefullt och omtumlande. Här omsluten av mörkret känner koreografen sig trygg. Hon gör en nedstigning under varje framförande. Den mycket exakta koreografin utspelar sig i nästan totalt mörker och tänjer därmed på gränserna, man väntar ut mörkeradaptationen hos åskådarna. Publiken beskriver en sensationell fysisk kroppslig upplevelse, ljudvågorna utlöser tillsammans med ögats inre fysiologiska processer sällsamma ljusupplevelser. Musiken

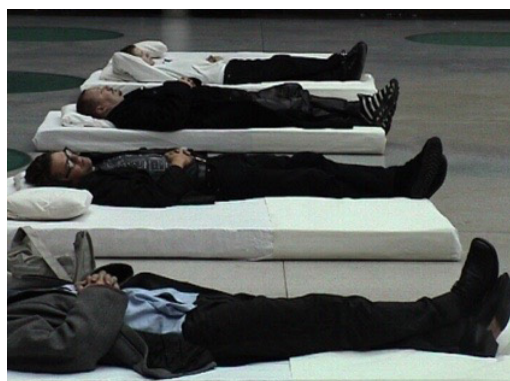

är på något vis inbränd i lyssnaren. I slutet formas en immateriell bildstod av dansaren i kemiskt ljus, vilket stämmer väl med Rózmans senare dokumenterade instruktioner* om ett oändligt ljus nära slutet på verket. * Mats Lindström 2013

Mötet med Ákos Rózmán och den mycket konsekventa tolkningen av Images of Dream and Death, ledde till en livslång vänskap och många diskussioner kring existentiella och estetiska frågor (Rózmán avled 2005)..

Det blev ytterligare två dansverk, där Rózmán spelade en viktig roll, **TM-11 (1997)** uppkallad efter kompositionen med samma namn, ett utforskande av ljuset fysiologi i ett helt ljusfyllt rum, där publiken bländas av det starka frontljuset, och **Omtagning - med nya förtecken (2004)** där Rózmán utgör musikalisk grund, som bl a Reichs Proverb och remixar av Coldplay har att ta spjärn mot.

Martin Nyström skriver i DN: "Omtagning" inleds och avslutas till Steve Reichs "Proverb", ett körverk som inspirerats av den medeltida Notre Dame skolans experiment med en flerstämmig musik i samspel med det gotiska rummet. En perfekt rumsegen musik för en föreställning som vill bjuda på en lika rumsegen rörelsekonst." "Reichs musik har inspirerat till många av den moderna dansens allra främsta koreografier. Och nu var det läge igen. I Chalmers vidunderliga kopparbunker ..."

När **Ákos Rózmáns** monumentala **Tolv Stationer (skapat 1978 - 2001)** skall framföras för första gången i Göteborg tillfrågas Gun Lund och Lars Persson om lämpliga lokaler och om möjligheten att skapa en lyssningsmiljö som tillåter sittande och liggande lyssnande, i såväl offentlighet som avskildhet - den ska ju ändå fungera i dryga 6 timmar. Valet faller på Chalmers Arkitektur-hall, som också huserar en rörlig skulptur av Curt Asker. Här är det dock musiken som står i centrum, men koreografens rumsliga formgivning bidrar till en fungerande upplevelse. Framförandet styrs av Mats Lindström, EMS.

Klassiker inom svensk och internationell ElektroAkustisk Musik.

Gun Lunds kunnande och nyfikenhet inom det elektroakustiska fältet har som framgång lett henne till samarbete med många nutida legendarer - Zbigniew Karkowski (1958 - 2013), Ákos Rózmán (1939 - 2005), men också till andra experimentella gränsland - text- ljudkompositioner av Åke Hodell och tidiga ljudverk av Jan W Morthenson. Åke Hodells **Mr Smith in Rhodesia (1978)** är omtalat då det bl a förbjöds att framföras i Sveriges Radio efter protester från Brittiska ambassaden. Innehållet är politiskt kontroversiellt och tar ställning för kampen mot apartheid och det kvardröjande vita styret representerat av Ian Smith. I **Neutron Star (1991)** är koreografin skapad enbart för huvuden. Bägge verken framfördes på Dansens Hus i Stockholm (1993) och kom senare i en rad nya versioner.

Jan W. Morthenson var fascinerad över och uppskattade att koreografen skapat något så humoristiskt till ett, vad han betraktade som ett från början ganska "skrämmande verk".

Karlheinz Stockhausens verk *Kontakte* utgör inspiration och grund i **Titanium - Kontakte (2009)** - en koreografi som bygger på erfarenheten att genomgå en höftledsoperation. Den musikaliska kompositionen bygger i sin fyrkanals-version också på spatiala, rumsliga förflyttningar och här finns således en inbyggd "koreografi" i musiken. Koreografen å sin sida skapar, liksom kompositören, ett seriellt verk byggt på "bits" av rörelser - här fysioterapeutiska - som kan kombineras och ges olika intensitet, pitch och kvalitet i en mångsidig dialog.

Världens Tak - Pamir i våra hjärtan (1993) 90 min nyskapad musik.

Det är inte var dag som det komponeras 90 minuter nyskriven musik, men inom dansvärlden är det inte helt ovanligt med beställd, nyskriven musik.

Vem skapar då musik till ett epos om staden? Först påtänkt är Sven-Eric Johansson (1919 - 1997) vars musik Gun Lund medverkat i som sångare - verk med inslag av fyrverkeri och andra överraskande inslag. Johansson är tillfrågad, men visar sig ha begränsad ork pga ålder och sjukdom och resultatet blev endast ett bevarat kortfattat utkast till partitur, som anger att verket skall skapas utifrån tonerna i G-O-T-E-B-O-R-G. Här anges också tidpunkter då JAS-flygplan skall flyga in och spränga ljudvallen; kompositören anger att han själv skall dirigera allt från en luftballong.

Mitt i krisen när allt ser som mörkast ut får vi kontakt med **Volker Staub** i Köln. Han är utbildad i Darmstadt och Köln och har 1990 gjort musik till Rheinrot - ett performance-verk för en bro över Rhen i Köln. (Angie Hiesl). I denna har slagverkaren Jonny Axelsson medverkat hängande över floden, med fackverket som instrument. Efter en längre diskussion bl a utifrån koreografens önskemål om en sopran, kör, och texter bestämmer sig Staub för att anta utmaningen. Det blir till slut en internationell ensemble med sopranen **Gundula Anders** DE (Sequencia ensemblen) och basen **Stephen Grant** (CA), **Staub** själv samt **kören Alice B**, brassensemblen **Brassa Nova**, Borås, allt under musikalisk ledning av Jonny Axelsson.

Volker Staub är mycket konsekvent i sitt komponerande, det är viktigt att instrumenteringen balanserar varandra, men här tillkommer inslag som speglar Staubs intresse som instrumentkonstruktör. Så tillkommer ett intro för biltutor, Trabanthorn från DDR, som får publiken att fundera över vad som händer där nere på gatorna, men man blir så småningom varse att de är en del av kompositionen. Likaså ingår en vindharpa, kontaktmickade stålsträngar spända upp mot taken. Allt genomförs utomhus(!)

Nr. 21, Musik zu Världens Tak (1991-93)

für Sop., Bass, Fl. (auch Altfl.), Ob. (auch Englh.), Pos., Kb.,
2 Schlagz. (Basstr., Baumstämme, Basscymbalon, versch.
Metallobjekte), Blechbläserquintett, gemischten Chor, Autohupen und
Stahlsaiteninstallation.

Hur gick själva komponerandet till? – *"Volker (Staub) hade en tydlig bild av det konceptuella i dansen, minns Jonny Axelsson, som var ansvarig för att koordinera musiken. Det fungerade lite som samarbetet mellan Merce Cunningham och John Cage. De gjorde inte koreografin och musiken i samråd, utan var för sig. När komponenterna sedan sammanfördes uppstod möten och konflikter på ett slumpartat sätt. Det blev dynamiskt. Gun ville ha kontrapunktik mellan dans och musik."*

Ovanligt med recensioner av musiken inom danskonsten

Att recensera dans är ju ofta en specialuppgift. Om det inte rör sig om klassisk musik till balett saknas ofta detaljkunskaper om musiken. Världens Tak - Pamir i våra hjärtan blev dock ganska väl täckt och musiken blev också väl mottagen av recensenterna. I Nyheterna beskrev Anne Järborg den som "havsdynningar på en långgrund strand". Hans Wolf i DN drog paralleller mellan signalhornen och hamnen. I "den eklektiska klangvärlden" tyckte han sig skönja vitt skilda inspirationskällor: "Wagners bredd och Stravinskys tunga rytmiska puls: exotiska detaljer stiger upp ur klangmattorna som akustiska konturer i stadens brus." Mikael Strömberg var mera skeptisk i Aftonbladet. Han kände inte igen Göteborg i musiken: "om staden nu har en själ så inte är det Göteborg han har komponerat, snarare Essen eller Köln. [...] Göteborg spelar inte på samma strängar som till exempel Frankfurt." Han beskrev musiken som ett "dystert flöde av tysk modernism".

Gun Lund har flera gånger efterlyst multidisciplinära recensioner eller betraktelser inom dansen - en recensent inom t ex bildkonst skulle också kunna ge intressant input i den konstnärliga diskussionen liksom musikkritiker.

Palle Dahlstedt bland pappersark och enbuskar.

Gun Lund har haft förmågan att ta sig an även nya generationer av kompositörer. En av dem är Palle Dahlstedt, numera professor som kombinerar komposition, algoritmer och interaktionsdesign. **Tabula rasa (1996)** var det första samarbetet där Dahlstedt skapat och remixat bl a en musikvärld av Hildegard von Bingen för att den enligt koreografens instruktioner skulle innehålla lika mycket framlänges som baklänges för att släcka ut tiden.

I **Juniperus (2014)** på Axvalla hed, återvänder Dahlstedt med en harpa skapad av fältets enbuskar, stålplåtar och elektronik, allt framförs live och musiken interagerar och integreras på ett direkt sätt med koreografin och naturens ljus- och ljudspel. Musiken är tryggt förankrad i platsens geografi och historia.

Jonny Axelsson och Ivo Nilsson skapar skulptural musik. Till Dieder-sekvensen 1994

Kompositionen är skapad utifrån konstverket av Gert Marcus en monumentalskulptur med svävande stålbågar i 12 delar. Initialt består musiken av en del musik, trombon och slagverk, till 12 delar tystnad, för att avsluta med 12 delar musik. Axelsson har också skapat en komposition för vardagsmaskiner - bormaskin, symaskin, rakapparat m m till **Kokonger (2004)** avsett för "katedralen" på Röda Sten, samt **2 foot** klockspel för en orgelinvigning m m Axelsson tillhör sannolikt de som medverkat flest gånger tillsammans med Gun Lund och skapat musik till flest av hennes verk.

Inte bara nutida konstmusik

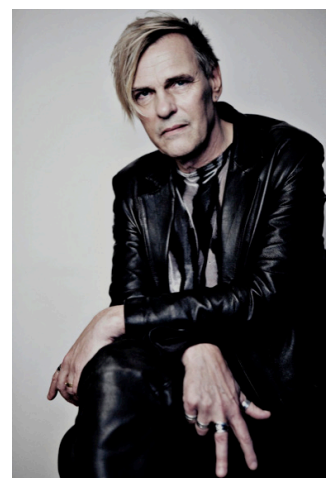
Det kan kanske verka som Gun Lund är fast i den nutida konstmusiken, men faktum är att andra typer av verk också följt hennes koreografier. I **Lysingar och Nattflyn (1999)** är det **Claudio Monteverdi's Madrigali Erotici** - erotiska madrigaler som utgör bakgrund, när dansare i upplysta klänningar tar sig genom barockträdgårdar och andra platser (bl a Renströmmen en baptist-kyrka i Norrköping).

Klassiska **Ave Maria av Schubert** är central i verket **Avsågad** (1990) men koreografen bjuder på en twist och har valt **Nina Hagens version** (1989) och som tillägg får publiken en sågkvartett Johann Nordqvist, Zac O'Yeah, Niklas Rydén, Peter Davidsson med tillägg av basgitarr och en större bandsåg, där olika träslag skapar tonvariationer (och doftande rök) signerat den professionelle snickaren Staffan Lindhé.

Under tidigt 90-tal skapas flera föreställningar utifrån text ljud kompositioner bl a Åke Hodells Mr Smith in Rhodesia (1979) på Dansens hus tillsammans med Neutron Star av Jan W Morthenson

Elektroakustik med bredd och experimentlusta - Åke Parmerud.

På senare tid har Gun Lund återknutit kontakten med **Åke Parmerud** som också fanns bland de framstående musikskaparna kring Atalante på 80- och 90-talet . Han har fortsatt att vara ständigt aktuell också på den internationella arenan. Samarbetet med Åke Parmerud har de senaste åren fokuserat på såväl ljud som styrsystem av bild och ljud d v s gränslandet mellan komposition, bild/projektioner och rörelse. Parmerud har nu gjort musik och datorprogram till **Digital Footprints (2019)** och till dansen i **Takt och otakt (2020)** där han gjort ett nutida stycke som kontrasterar mot äldre pianostycken.

Koreografen som initiativtagare inom elektroakustiskt skapande

Under 2010-talet är Gun Lund engagerad i RNM, Resurs Ny Musik på Västra Götalandsregionen, som vill stimulera just konst- och elektroakustisk musik. Hon tar initiativet till ett elektroakustiskt centrum i Sockerbruket i Klippan. De gamla scenlokalerna för 24 kvadrat - Sveriges minsta dansscen blir studio och konsertlokal ända fram till 2020 då man tvingas göra sig av med kontraktet. Hon skaffar fram resurser från Musikverket och VGRregionen, övertalar Elektron att donera utrustning och under många år genomförs konserter under klubbliknande former.

Under flera år pågår parallellt ett samarbete med Musikhögskolan, Lindbladsstudion och Pelle Dahlstedt, med återkommande elevframträdanden på 3:e våningen. I samband med detta uppmärksammas också göteborgaren Rune Lindblads livsverk som föregångare inom experimentell ljudkonst, men också som bildkonstnär.

Initiativ från musiker och kompositörer

Initiativet till föreställningar kommer inte alltid bara från koreografen själv. Flera kompositörer och musiker har bett henne om scenbilder eller föreställningar utifrån musiken. Det gäller tidigare nämnda Linea, men också Sketches of the World - The Seven Continents och Underjordens fem floder.

Sketches of the World - The Seven Continents är ett projekt tillsammans med gitarrduon **The Gothenburg Combo** - **Tomas Hansy och David Hansson** utifrån deras musikaliska resa över sju kontinenter - där också Antarktis finns med. I föreställningen medverkar musikerna live på scenen, mer eller mindre synliga.

För några år sedan presenterade kompositören **Max Käck** sin önskan att iscensätta sin komposition med musik till **Underjordens fem floder**. Vid sin sida hade han också bildkonstnären **Eleonor Holst**. Slutresultatet blev **Genom Skuggorna (2021)**. Stycket är utformat som en vandring, där åskådaren upplever och lyssnar in de koreografiska, visuella och auditiva floderna i den enorma industrihallen Vulkano.

När Koreografen väljer tystnaden som musik

Redan John Cage hade medvetet använt rummets ljud som en del av komponerandet och omdefinierar radikalt begreppet musik och komposition - 4'33'' är ett verk där dirigenten slår in starten och slutet, men överlåter till publiken att lyssna och känna in rummet och omgivningens ljud.

Att dansa i tystnad, utan musik eller i totalt mörker, är också ett medvetet sätt att förhålla sig till den sceniska situationen. Tilltaget skärper publikens koncentration men utmanar också konventionen.

I **Au Point Extrême (1992)** sker hela dansen utan annat musikaliskt ackompanjement än dansarens fötter och kostymens stilla friktion mot golvet, den allt häftigare andningen, det är nära men ger också en musikalisk upplevelse. Tystnaden i början på **I Gudars Skymning**, där vinden och havet spelar en avgörande roll är ett annat exempel, liksom vandringen i **I Mellanrummet**. I **Silvervåg (1992)** låter Gun Lund sina egna utandningar forma styckets ljudrum.

I **Good Vibrations (2005)** där publiken styr dansarna med radio-utrustning och taktil kommunikation avstår man också från musik då man inte skall uppfatta att dansarna rör sig till musiken, det är ju interaktionen mellan scen och salong som är den bärande idén. Performance och installationsliknande verk som **Scintillae - frön av ljus utkastade i kaos** som pågår som en process under en längre tid lever också i tystnaden med naturens eller stadens ljud som bakgrund.

Neither först ut 2023

Först ut i programmet 2023 är **Neither (2011)**, ett koreografiskt verk, som bygger på quarkar, partikelfysikens (ännu så länge) minsta beståndsdelar med mycket specifika karaktäristika. Valet av musik är ganska typiskt för koreografen, en 16-radig dikt av Samuel Beckett som i denna komposition / opera av **Morton Feldman** tar närmare en timme att sjunga. Kompromisslöst, precis som koreografin. Beckett lär ha sagt till Morton Feldman - *I don't like opera. -Neither do I!* påstår Feldman ha svarat.
Är det en föreställning eller opera vi ser? Neither!!

Lars Persson Januari 2023